

Sahi Duyan Var Mıdır Beni

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ocak 2024

Müsterih olunuz, bayım mubah ya da değil acıların deminde kavrulduğum kadar da kaybettiğim kendime ilk ve son ihtarımdır...

Ben ki:

Masumiyet müzesinde saklı tutulası hicabın, efkârın dama taşıyım.

Ah, etmeden sırtladığım tüm dostlarım tüm düşmanlarım.

Gözümün içine baka baka ayakta uyutulmama sebebiyet veren her kimse umurumda olmadığı kadar fark dahi etmediğim hüznülü yalancı masalların mirasçısı bir masal kahramanıyım.

Bir öfke patlaması idi çok öncemde hâsıl olan:

Af eyle Rabbim.

Dinamit lokumu konmuşken yüreğime ben pembeden hayallerle yaşıyordum hayatımı ve severken kâinatı tüm insanları.

Hali hazırda aynıyım lakin geçen zamanda bin yaş aldım yetmedi:

Bin yas eklendi ömrüme adeta bir yasa mahiyetinde kabullendiğim.

Hüznüm kesiftir.

Hüznüm yaptığım dev/asa bir keşiftir.

Teşrif eden kader başım gözüm üstüne.

Teşrif eden faiziyle yüreğime eklenen kederse...

Bil mukabil, sevgili döngü sevgi cihan sevgili dostlarım bilmeksizin bilir gibi yaptıklarına yatkın olmadığım kadar o pembe yalanlarına kandığım kadar da ihbarımdır hem kendimi hem dünümü.

Cirit atan duygular familyasında seken bir kör kurşun misali...

Sevgiden gözlerim kör olmuşken bilemediğim kadar da konan son noktanın mahiyeti nasıl ki döngünün de kerameti o kör nokta...

Kordan yetilerimle yetemediğim bir cihan.

Özüm sözüm bir iken közümde saklı o tütülesi duman.

Sandım ki...

Sandığımda saklı ne var ne yok ve işte yaktım yakalı gemileri.

Fedaisiyim hayatın ve sevginin de medarı iftarı.

Kalp gözümdeki o dev/asa ayrıç kendimle kendimden kendimi men ettiğim asla da değilken lakayt bir telaş.

İhbar ediyorum.

İhmal de ederken kendimi.

İtibar ettiğimsiniz, değerli bayım ve değer verdiğim bir ziynet gibi sizi boynuma astığım.

Azadesi geçen yılların.

Azığım olsa sevgi ne ki kendimle olan cengimde hali hazırda yol almadığım.

Kat izinde duyguların.

Solgun bir gün.
Silik bir mazi.
Silecekleri çalışmazken göz kapaklarımın ve işte göz pınarlarımın infilak ettiği.
Gözümün nuru sevdam.
Gözümden düşen nice insan üstelik veda dahi etmeden bin bir eda ile arkamdan gülen.
Kırpıklarım asılı göğün en tepesinde ve semazenin kırık tamburu yalnızlığın ney sesi:
Sahi, duyan var mıdır beni?
Meylettığım bir gizin.
Mahal vermişken bir ize peşine düştüğüm kadar sevgi ve huzur denen servetin tek mirasçısı olsaydım keşke.
Mizacımın sönmeyen ferisi.
Yalnızlığımın da neferi iken kalemim ve içinde yaşadığım kale duvarlarımı.
Müzmin bir coşku ki hâsıl olan ansızın.
Ve ansızın kundaklanan varlığım.
Acımla hemhal bir başıma.
Açısı olmayan üçgenlerin ihbarı ve üçgen ilişkiler bense dosdoğru ve metanet yüklü bazen devingen olsa da ruhum ikbalimle mazimle arz ettiğim kadar da tutkunum sevgiye.
Tutuklusu olduğum kederin iz düşümü.
Künyemde saklı iki isimle meşk eylediğim yine de kanaat edemediğim sahi iki isimden hangisidir yüreğimle eşleşen?
Sonsuzluğa mahal veren bir acı ve boğazıma takılı o hiçkırık hiçliğimin sembolü iken kalem var olmama duacı tek insan elbet anne dualarında saklı olduğum kadar da korusun Rabbim onu.
Mevsimlerden rast geldiğim.
Meallerden neyse düşen payıma.
Mizacım sökkük mihrabım kayıp bense mehtaba sevdalı bir Yıldız...
Bir o kadar dikenli gövdeme duacı bir Gül.
Yitimlerin karesinde solduğum.
Sonsuzluğun şifasında hidayete erdiğim.
Varamadığım nihayetten sorun o halde beni ve edindiğim izlenim o ki:
Yanmaların yangıların da tek müsebbibidir içimden sökün eden onca karşılıksız sevgi.
Saklandığım masumiyet müzesi eşrafımdan payıma düşen.
Makul olsun olmasın haiz olduğum ne var ne yok mademki çalındı benden ve işte...
İhbar ediyorum ihmal edilmişliğimi.
İtibar ettiğim kadar insanlara değer görmediğimi not ediyorum vasiyetimin altına ve alt yazı geçiyorum şüheda mazime.
Kürediğim ömürden arda kalan ne ise...
Sadece size helal ediyorum hakkımı, sevgili bayım ve...
Sahiden var mısınız ya da yok mu?
Yoksa yoksunluğun bir iz düşümü müdür yazdıklarım?

Bir de yazamadıklarım...

O halde bir bilenden sorun beni ve tüm yüreğimle iddia ediyorum ki:

Tek ziynetim tek servetim bir ömür içimden gelen o sonsuz bitimsiz sevgi ki...

Kendime varamadığım kadar kendimi tecrit ettiğim sevgi ikliminde sönen feri iken içimdeki Yıldızın ve solan çiçeği iken ait olduğum dalın da adı iken:

Yediverenler.

Dünyanın yedi harikası ve İstanbul'un da Yeditepe'si...

Yedi Cücelerin de Pamuk Prensesi...

Ve işte kendimi konumlandığı konumlandıramadığım ne varsa konuşmama hakkımı kullanıyorum:

Kimliğimi kaybetmesem de sahibesi olduğum iki isimle savuruyorum nidalarımı:

Hükümsüzüm.